

— Хайде следъ мене, нѣма нищо лошо —
дочу се долу гласътъ на Исмаилъ.

— Ида, ида — отвърна му ротниятъ, който седна, плъзна се и замина. Следъ него, единъ по единъ, въ продължение на петнадесетъ минути се чуваше непрестанно цамбуркане, което въ тъмната дъждовна нощъ наподобяваше баня на самодиви... Картечните войници се спущаха пригърнали тѣлата и триногитѣ на картечниците, като да притискаха скъпи рожби. Конетѣ, освободени отъ товаритѣ имъ и тласкани отъ инстинкта на привързаностъ, се спущаха като опитни кавалерийски спортисти.

Всичко благополучно слѣзе, безъ да усѣща мокрота. Закрачихме отново следъ Исмаилъ. Краката ни цвѣкаха въ ботушитѣ стѣпка следъ стѣпка, а дрехитѣ ни оцеждаха тънки водни струйки. Погледитѣ ни вторачено се взираха напредъ, безъ да могатъ да видятъ нѣщо. Далече негде се забеляза свѣтлинка, но дали тамъ е Жупене? Въ душитѣ ни се бѣше разстлала една особена наслада и гордостъ, че надникнахме въ още една гънка изъ дебритѣ на необятната съ преживелицитѣ си война. Въ сжщото време, единъ вътрешенъ огънь, разпалванъ отъ съзнанието за изпълненъ войнишки дългъ, че сме потомци на славни дѣди — царе и велможи, които като насъ сж бродили тукъ не единъ пѣтъ, ни сгрѣваше и тласкаше все напредъ.